ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 21ης Ιουλίου 2011 [1 i]

Υπόθεση C-405/10

Staatsanwaltschaft Karlsruhe
κατά
QB

[αίτηση του Amtsgericht Bruchsal (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προστασία του περιβάλλοντος – Κανονισμός (ΕΚ) 1013/2006 – Έλεγχος των μεταφορών επικίνδυνων αποβλήτων και άλλων αποβλήτων – Απαγόρευση εξαγωγής καταλυτών προς τον Λίβανο»

1. Η παρούσα υπόθεση αφορά τον κανονισμό (ΕΚ) 1013/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2006, για τις μεταφορές αποβλήτων[2], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 308/2009 της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 2009[3].

2. Ο κανονισμός 1013/2006 θεσπίζει διαδικασίες επιτήρησης και ελέγχου των μεταφορών επικίνδυνων και άλλων αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών, καθώς και μεταξύ των τελευταίων και τρίτων χωρών.

3. Συγκεκριμένα, το άρθρο 37 του κανονισμού 1013/2006 προβλέπει διαδικασία διαβουλεύσεως των τρίτων χωρών με σκοπό να γίνονται γνωστές οι προθέσεις τους όσον αφορά την επεξεργασία ορισμένων αποβλήτων. Έτσι, οι χώρες αυτές έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε να απαγορεύσουν την εξαγωγή των αποβλήτων στο έδαφός τους είτε να προβλέψουν διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης ή ακόμη να μη προβλέψουν διαδικασία ελέγχου.

4. Κατόπιν των απαντήσεων των εν λόγω χωρών, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1418/2007[4] και ταξινόμησε τα απόβλητα βάσει των απαντήσεων αυτών. Πέραν των τριών επιλογών που είχαν προταθεί από την Επιτροπή με τον κανονισμό 1013/2006, η τελευταία προσέθεσε τετάρτη δυνατότητα κατατάξεως, ήτοι τη θέσπιση, για τη μεταφορά των εν λόγω αποβλήτων, άλλων διαδικασιών ελέγχου που τίθενται σε εφαρμογή δυνάμει του εθνικού δικαίου εντός του κράτους προορισμού.

5. Έτσι, όσον αφορά τον Λίβανο, η Επιτροπή κατέταξε τα απόβλητα που υπάγονται στην ομάδα ταξινομήσεως B1120 στις στήλες α) και δ) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007 που αντιστοιχούν σε απαγόρευση εξαγωγής προς τον Λίβανο και στη θέσπιση άλλων διαδικασιών ελέγχου από το κράτος προορισμού.

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 ΕΕ L 190, σ. 1.

3 ΕΕ L 97, σ. 8 (στο εξής: κανονισμός 1013/2006).

4 Κανονισμός της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 2007, σχετικά με την εξαγωγή για αξιοποίηση ορισμένων αποβλήτων που περιέχονται στο παράρτημα ΙΙΙ ή ΙΙΙΑ του κανονισμού (ΕΚ) 1013/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου προς ορισμένες χώρες στις οποίες δεν εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ για τον έλεγχο των διασυνοριακών διακινήσεων αποβλήτων (ΕΕ L 316, σ. 6), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 740/2008 της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 2008 (ΕΕ L 201, σ. 36, στο εξής: κανονισμός 1418/2007).

6. Η διπλή αυτή κατάταξη αποτελεί αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως. Το Amtsgericht Bruchsal (Γερμανία) έχει αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στην κατάταξη αυτή. Διερωτάται, συγκεκριμένα, αν η εν λόγω κατάταξη έχει ως αποτέλεσμα την απαγόρευση, απλούστατα, της εξαγωγής αποβλήτων της ομάδας Β1120 προς τον Λίβανο ή μήπως προβλέπει, παρ' όλα αυτά, τη δυνατότητα εξαγωγής των εν λόγω αποβλήτων.

7. Με τις προτάσεις αυτές, θα εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους θεωρώ ότι το άρθρο 37 του κανονισμού 1013/2006, σε συνδυασμό με το παράρτημα του κανονισμού 1418/2007, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η εξαγωγή των αποβλήτων της ομάδας Β1120 προς τον Λίβανο απαγορεύεται.

Ι – Νομικό πλαίσιο

Α– *Η Σύμβαση της Βασιλείας*

8. Η Σύμβαση για τον έλεγχο της διασυνοριακής διακινήσεως των επικίνδυνων αποβλήτων και της διαθέσεώς τους υπογράφηκε στη Βασιλεία στις 22 Μαρτίου 1989 και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 93/98/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993[5].

9. Η Σύμβαση της Βασιλείας έχει ως σκοπό τον έλεγχο, σε διεθνές επίπεδο, της διαχειρίσεως των επικίνδυνων αποβλήτων με σεβασμό για την ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον. Αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στη μείωση του όγκου της διασυνοριακής διακίνησης επικίνδυνων και άλλων αποβλήτων.

10. Έτσι, το προοίμιο της συμβάσεως αυτής διατυπώνει στην πρώτη, στην έκτη, στην έβδομη, στην ογδόη και στη δεκάτη αιτιολογική σκέψη τα εξής:

«Έχοντας επίγνωση των ζημιών που τα επικίνδυνα απόβλητα και άλλα απόβλητα καθώς και η διασυνοριακή διακίνηση των αποβλήτων αυτών μπορούν να προκαλέσουν στην ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον,

[…]

Αναγνωρίζοντας απολύτως ότι κάθε κράτος έχει το κυριαρχικό δικαίωμα να απαγορεύει την είσοδο ή τη διάθεση επικίνδυνων και άλλων αποβλήτων αλλοδαπής προελεύσεως επί του εδάφους του,

Αναγνωρίζοντας επίσης την αυξάνουσα ευνοϊκή διάθεση έναντι της απαγορεύσεως της διασυνοριακής διακινήσεως επικίνδυνων αποβλήτων και της διαθέσεώς τους εντός άλλων κρατών, ειδικότερα στις αναπτυσσόμενες χώρες,

Έχοντας πεισθεί ότι τα επικίνδυνα απόβλητα και άλλα απόβλητα θα πρέπει να διατίθενται εντός του κράτους εντός του οποίου έχουν παραχθεί, εφόσον αυτό συνάδει με μία οικολογικά ορθολογική και αποτελεσματική [διαχείριση]

[…]

Θεωρώντας ότι ο αυξημένος έλεγχος των διασυνοριακών κινήσεων των επικίνδυνων αποβλήτων και άλλων αποβλήτων θα ενθαρρύνει μία οικολογικά ορθολογική διάθεση αυτών των αποβλήτων και μια μείωση του όγκου των εν λόγω διασυνοριακών διακινήσεων».

5 ΕΕ L 39, σ. 1 (στο εξής: Σύμβαση της Βασιλείας).

11. Η εν λόγω σύμβαση προβλέπει επίσης κατάταξη των αποβλήτων ανάλογα με την επικινδυνότητά τους. Δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και β′, της Συμβάσεως της Βασιλείας, τα απόβλητα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι της εν λόγω συμβάσεως θεωρούνται επικίνδυνα απόβλητα καθώς και εκείνα που δεν περιλαμβάνονται στον κατάλογο αυτόν αλλά τα οποία εντούτοις ορίζονται ή θεωρούνται επικίνδυνα από την εθνική νομοθεσία του συμβαλλομένου κράτους εξαγωγής, εισαγωγής ή διαμετακομίσεως.

12. Επιπλέον, στο παράρτημα Ι, στοιχείο α′, της Συμβάσεως αυτής αναφέρεται ότι τα απόβλητα που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΧ της εν λόγω Συμβάσεως δεν θεωρούνται επικίνδυνα υπό την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο α′, αυτής.

13. Μεταξύ των αποβλήτων που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΧ της Συμβάσεως της Βασιλείας περιλαμβάνονται οι μεταχειρισμένοι καταλύτες, οι οποίοι έχουν καταχωριστεί υπό τον κωδικό Β1120.

Β– *Το δίκαιο της Ένωσης*

1. Ο κανονισμός 1013/2006

14. Δυνάμει της πρώτης αιτιολογικής του σκέψεως, ο κανονισμός 1013/2006 έχει ως κύριο και εξέχοντα στόχο και συνιστώσα την προστασία του περιβάλλοντος.

15. Προς τον σκοπό αυτό, ο εν λόγω κανονισμός θεσπίζει διαδικασίες και καθεστώτα ελέγχου για τις μεταφορές αποβλήτων, ανάλογα με την προέλευση, τον προορισμό και το δρομολόγιο της μεταφοράς, καθώς και τον τύπο των μεταφερομένων αποβλήτων[6]. Το θεσπισθέν καθεστώς αποσκοπεί επίσης στη θέση σε εφαρμογή των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση της Βασιλείας[7] και στην ολοκλήρωση του περιεχομένου της αποφάσεως C(2001) 107 τελικό του Συμβουλίου του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως (ΟΟΣΑ) σχετικά με την αναθεώρηση της αποφάσεως C(92) 39 τελικό για τον έλεγχο της διασυνοριακής διακινήσεως αποβλήτων προοριζομένων για εργασίες αξιοποιήσεως[8].

16. Ακριβέστερα, ο κανονισμός 1013/2006 εφαρμόζεται στη διασυνοριακή διακίνηση των αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ), μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών του ΟΟΣΑ, καθώς και μεταξύ της Ένωσης και των τρίτων χωρών που είναι συμβαλλόμενα μέρη στη Σύμβαση της Βασιλείας. Για κάθε έναν από αυτούς τους τύπους μεταφοράς προβλέπει ειδική διαδικασία επιτήρησης και ελέγχου.

17. Εξάλλου, ο κανονισμός αυτός καταρτίζει τρεις καταλόγους αποβλήτων βάσει της επικινδυνότητάς τους και, κατά συνέπεια, βάσει της διαδικασίας του ακολουθητέου ελέγχου που τις αφορά. Έτσι, το παράρτημα ΙΙΙ του εν λόγω κανονισμού καταρτίζει τον πράσινο κατάλογο αποβλήτων. Τα απόβλητα αυτά υπόκεινται, κατ' αρχήν, μόνο στις γενικές απαιτήσεις όσον αφορά την πληροφόρηση. Τα απόβλητα που υπόκεινται σε διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙV του κανονισμού 1013/2006, που καλείται «ο πορτοκαλί κατάλογος αποβλήτων». Τέλος, τα απόβλητα που αναφέρονται στο παράρτημα V του κανονισμού αυτού είναι τα απόβλητα των οποίων η εξαγωγή απαγορεύεται.

6 Βλ. άρθρο 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

7 Βλ. τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1013/2006.

8 Στο εξής: απόφαση του ΟΟΣΑ.

18. Οσάκις υπάρχει μεταφορά αποβλήτων στο εσωτερικό της Ένωσης, με ή χωρίς διαμετακόμιση μέσω τρίτων χωρών, το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι τα απόβλητα που περιλαμβάνονται στον πράσινο κατάλογο πρέπει να συνοδεύονται από ορισμένες πληροφορίες, όπως το όνομα του προσώπου που οργανώνει τη μεταφορά, την πραγματική ποσότητα μεταφερομένων αποβλήτων ή ακόμη τα στοιχεία της εγκαταστάσεως αξιοποιήσεως, καθώς και της συμβάσεως μεταφοράς μεταξύ του προσώπου που οργανώνει την εν λόγω μεταφορά και του παραλήπτη.

19. Το άρθρο 35 του κανονισμού 1013/2006 προβλέπει ειδική διαδικασία εξαγωγής προς τα κράτη της ΕΖΕΣ που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Συμβάσεως της Βασιλείας. Κατά τη διαδικασία αυτή, η μεταφορά των αποβλήτων επί των οποίων εφαρμόζεται η διάταξη αυτή υπόκειται σε διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης μεταξύ των αρμοδίων αρχών του κράτους αποστολής και εκείνων του κράτους προορισμού.

20. Όσον αφορά τις εξαγωγές αποβλήτων με προορισμό χώρες στις οποίες δεν εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ, και μεταξύ των οποίων είναι η Δημοκρατία του Λιβάνου, το άρθρο 36, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και στ′, του κανονισμού 1013/2006 προβλέπει, αντιστοίχως, ότι απαγορεύονται οι εξαγωγές της Ένωσης επικίνδυνων αποβλήτων, που περιλαμβάνονται στο παράρτημα V του εν λόγω κανονισμού και προορίζονται να αξιοποιηθούν εντός των κρατών αυτών, καθώς και οι εξαγωγές αποβλήτων των οποίων η εισαγωγή έχει απαγορευθεί από το κράτος προορισμού.

21. Όσον αφορά τα απόβλητα που απαριθμούνται, μεταξύ άλλων, στο παράρτημα ΙΙΙ του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επαναλαμβάνει τον κατάλογο του παραρτήματος ΙΧ της Συμβάσεως της Βασιλείας, και στα οποία περιλαμβάνονται οι χρησιμοποιημένοι καταλύτες, αυτά αποτελούν αντικείμενο ειδικής διαδικασίας εξαγωγής προς τις χώρες επί των οποίων δεν εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ, οσάκις η εξαγωγή τους δεν έχει ήδη απαγορευθεί δυνάμει του άρθρου 36 του κανονισμού 1013/2006.

22. Πράγματι, το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει, σε πρώτη φάση, ότι η Επιτροπή αποστέλλει, εντός 20 ημερών από την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού, γραπτό αίτημα σε κάθε χώρα στην οποία δεν έχει εφαρμογή η απόφαση του ΟΟΣΑ ζητώντας, αφενός, γραπτή βεβαίωση ότι τα απόβλητα μπορούν να εξαχθούν από την Κοινότητα για αξιοποίηση στην εν λόγω χώρα και, αφετέρου, ένδειξη για το ποια διαδικασία ελέγχου, ενδεχομένως, θα ακολουθηθεί στη χώρα προορισμού.

23. Ο νομοθέτης της Ένωσης αναφέρει ότι κάθε χώρα στην οποία δεν έχει εφαρμογή η απόφαση του ΟΟΣΑ έχει τις τρεις ακόλουθες δυνατότητες επιλογής:

– απαγόρευση εξαγωγής·

– διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης, όπως περιγράφεται στο άρθρο 35 του κανονισμού 1013/2006, ή

– κανένας έλεγχος στη χώρα προορισμού[9].

9 Βλ. άρθρο 37, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχεία α′ έως γ′, του κανονισμού αυτού.

24. Η Επιτροπή πρέπει, κατόπιν, να εκδώσει κανονισμό λαμβάνοντας υπόψη όλες τις απαντήσεις που δόθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο [10]. Σε περίπτωση που μια χώρα δεν διαβίβασε τη βεβαίωση που προβλέπει το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 1013/2006 ή εάν δεν έγινε επαφή με μια χώρα για οποιοδήποτε λόγο, τα απόβλητα μπορούν να εξαχθούν υπό την προϋπόθεση ότι υφίσταται διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης, όπως περιγράφεται στο άρθρο 35 του κανονισμού αυτού [11].

2. Ο κανονισμός 1418/2007

25. Κατόπιν των απαντήσεων που δόθηκαν από τις χώρες στις οποίες η απόφαση του ΟΟΣΑ δεν εφαρμόζεται, η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 1013/2006, εξέδωσε τον κανονισμό 1418/2007. Όπως είδαμε, ο τελευταίος αποσκοπεί στη θέσπιση των διαδικασιών ελέγχου σχετικά με την εξαγωγή αποβλήτων προοριζομένων για αξιοποίηση στις εν λόγω χώρες και των οποίων η εξαγωγή δεν απαγορεύθηκε δυνάμει του άρθρου 36 του κανονισμού 1013/2006 [12].

26. Επειδή ορισμένες από τις εν λόγω χώρες ανέφεραν στις απαντήσεις τους ότι σχεδίαζαν να εφαρμόσουν, δυνάμει του εθνικού τους δικαίου, διαφορετικές διαδικασίες ελέγχου από εκείνες που προβλέπει το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 1013/2006 [13], η Επιτροπή προσέθεσε συμπληρωματική δυνατότητα επιλογής στις ήδη απαριθμούμενες στην εν λόγω διάταξη.

27. Έτσι, το παράρτημα του κανονισμού 1418/2007 προβλέπει ότι οι χώρες στις οποίες δεν εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ μπορούν να επιλέγουν, όσον αφορά τα απόβλητα που αναφέρονται στα παραρτήματα ΙΙΙ και ΙΙΙΑ του κανονισμού 1013/2006, μεταξύ:

– απαγορεύσεως·

– διαδικασίας προηγουμένης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης, όπως περιγράφεται στο άρθρο 35 του κανονισμού 1013/2006·

– κανενός ελέγχου στη χώρα προορισμού, ή

– άλλων διαδικασιών ελέγχου τιθεμένων σε εφαρμογή βάσει της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας.

28. Εξάλλου, το άρθρο 1α του κανονισμού 1418/2007 αναφέρει ότι, οσάκις μια χώρα, απαντώντας σε γραπτό αίτημα της Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1013/2006, διευκρινίζει ότι δεν απαγορεύει τις μεταφορές ορισμένων αποβλήτων ούτε εφαρμόζει τη διαδικασία της προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης όπως περιγράφεται στο άρθρο 35 του κανονισμού αυτού, το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού εφαρμόζεται κατ' αναλογία στις μεταφορές αυτές.

10 Βλ. άρθρο 37, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού.

11 Βλ. άρθρο 37, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού.

12 Βλ. άρθρο 1 του κανονισμού 1418/2007 καθώς και την πρώτη, τη δεύτερη και την τρίτη αιτιολογική σκέψη αυτού.

13 Βλ. έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1418/2007.

Γ – *Το εθνικό δίκαιο*

29. Το άρθρο 326, παράγραφος 2, του Ποινικού Κώδικα (Strafgesetzbuch) προβλέπει ποινή φυλακίσεως έως πέντε έτη ή πρόστιμο για τα πρόσωπα που μεταφέρουν απόβλητα, υπό την έννοια της παραγράφου 1 της διατάξεως αυτής[14], κατά παράβαση απαγορεύσεως ή χωρίς την απαιτουμένη άδεια εντός ή μέσω του εδάφους εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως ή εκτός αυτού.

30. Δυνάμει του άρθρου 326, παράγραφος 5, σημείο 1, του εν λόγω κώδικα, αν ο δράστης ενήργησε με αμέλεια μπορεί να του επιβληθεί ποινή φυλακίσεως έως τρία έτη ή πρόστιμο.

31. Επιπλέον, το άρθρο 2 του διατάγματος περί προστίμων στον τομέα της μεταφοράς αποβλήτων (Abfallverbringungsbußgeldverordnung), όπως ίσχυε στις 18 Νοεμβρίου 2009, προβλέπει ότι όποιος παραβαίνει τον κανονισμό 1418/2007 εξάγοντας απόβλητα των οποίων η εξαγωγή απαγορεύεται δυνάμει του παραρτήματος του κανονισμού αυτού, με δόλο ή από αμέλεια, διαπράττει παράβαση.

ΙΙ – Η διαφορά της κύριας δίκης

32. Η QB, Γερμανίδα υπήκοος, είναι διαχειρίστρια της ALU-KAT GmbH, της οποίας η έδρα βρίσκεται στο Bruchsal (Γερμανία). Στις δραστηριότητες της εταιρίας αυτής περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, η αξιοποίηση και η διάθεση των μεταλλικών αποβλήτων, όπως είναι οι καταλύτες αυτοκινήτων.

33. Κατά τις 25 Μαΐου 2009, η QB απέστειλε 3 794 μεταχειρισμένους καταλύτες αυτοκινήτων στο Ρότερνταμ (Κάτω Χώρες). Οι καταλύτες αυτοί θα μεταφέρονταν, κατόπιν, ως απόβλητα εντός κιβωτίων στην AWADA Company for General Trading, η οποία βρίσκεται στον Λίβανο, με σκοπό την αξιοποίησή τους ή τη διάθεσή τους. Οι εν λόγω καταλύτες κρατήθηκαν από τις ολλανδικές τελωνειακές αρχές.

34. Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι η QB γνώριζε ότι οι καταλύτες υπάγονται στον κωδικό B1120 του παραρτήματος IX της Συμβάσεως της Βασιλείας και ότι περιλαμβάνονται στη στήλη α) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007 και ότι, επομένως, η μεταφορά τους στον Λίβανο απαγορεύεται.

35. Η Staatsanwaltschaft Karlsruhe (Εισαγγελική Αρχή της Καρλσρούης) προσάπτει στην QB ότι παρέβη τα άρθρα 326, παράγραφος 2, του Ποινικού Κώδικα και 2, παράγραφος 1, του διατάγματος περί προστίμων στον τομέα της μεταφοράς αποβλήτων αποστέλλοντας τους καταλύτες αυτοκινήτων στο Ρότερνταμ με σκοπό να εξαχθούν στον Λίβανο.

36. Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι τα απόβλητα που υπάγονται στην ομάδα B1120 περιλαμβάνονται, ασφαλώς, στη στήλη α) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007, αλλά εμφανίζονται επίσης στη στήλη δ) αυτού, που προβλέπει ότι τίθενται σε εφαρμογή και άλλες διαδικασίες ελέγχου βάσει της εθνικής νομοθεσίας της χώρας προορισμού.

14 Πρόκειται, για παράδειγμα, για απόβλητα τα οποία περιέχουν ή μπορούν να παράγουν δηλητήρια ή παράγοντες μεταδοτικών επικίνδυνων ασθενειών για τον άνθρωπο ή τα ζώα ή ακόμη μπορούν, λόγω της φύσεώς τους, των ιδιοτήτων τους ή της ποσότητάς τους, να ρυπαίνουν διαρκώς το νερό, τον αέρα ή το έδαφος ή να τους αλλάζουν κατ' άλλον τρόπο τις ιδιότητες ή να θέτουν σε κίνδυνο την ύπαρξη ζώων ή φυτών (βλ. άρθρο 326, παράγραφος 1, σημεία 1 και 4, στοιχεία a και b, του Ποινικού Κώδικα).

37. Κατόπιν αυτού, επειδή το Amtsgericht Bruchsal έχει αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία του άρθρου 37 του κανονισμού 1013/2006, σε συνδυασμό με το παράρτημα του κανονισμού 1418/2007, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν την έννοια οι διατάξεις του άρθρου 37 του κανονισμού […] 1013/2006 […], σε συνδυασμό με τον κανονισμό […] 1418/2007 […], ότι απαγορεύεται η μεταφορά στον Λίβανο αποβλήτων της κατηγορίας αποβλήτων B1120 του παραρτήματος IX της Συμβάσεως της Βασιλείας […];»

III – Η ανάλυσή μου

38. Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο μας ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 37 του κανονισμού 1013/2006, σε συνδυασμό με το παράρτημα του κανονισμού 1418/2007, έχει την έννοια ότι τα καταταχθέντα στην κατηγορία B1120 απόβλητα αποτελούν αντικείμενο απαγορεύσεως εξαγωγής προς τον Λίβανο.

39. Η δυσκολία την οποία αντιμετωπίζει το αιτούν δικαστήριο οφείλεται στο γεγονός ότι, στο παράρτημα του κανονισμού 1418/2007, οι υπαγόμενοι στην ομάδα B1120 καταλύτες κατατάσσονται ταυτόχρονα στη στήλη α) και στη στήλη δ) του εν λόγω παραρτήματος.

40. Όμως, η κατάταξη στη στήλη α) του εν λόγω παραρτήματος σημαίνει ότι τα εν λόγω απόβλητα αποτελούν αντικείμενο απαγορεύσεως εξαγωγής, ενώ η κατάταξη στη στήλη δ) του ιδίου παραρτήματος σημαίνει ότι το κράτος προορισμού θα θεσπίσει ειδική διαδικασία ελέγχου κατά τη μεταφορά των αποβλήτων.

41. Αυτό είναι σημαντικό για την QB, δεδομένου ότι, αν δεν υφίσταται απαγόρευση μεταφοράς των αποβλήτων της ομάδας B1120 προς τον Λίβανο, τα στοιχεία που συνιστούν αξιόποινη παράβαση κατά το γερμανικό ποινικό δίκαιο δεν συντρέχουν.

42. Στην εξέταση που θα ακολουθήσει, θα εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους θεωρώ ότι τα απόβλητα που υπάγονται στην ομάδα B1120 αποτελούν αντικείμενο απαγορεύσεως εξαγωγής προς τον Λίβανο.

43. Η διπλή κατάταξη των αποβλήτων αυτών στις στήλες α) και δ) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007, η οποία εμφανίζεται κάπως αντιφατική, εξηγείται από το γεγονός ότι, όταν η Επιτροπή ζήτησε από τα κράτη επί των οποίων δεν εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ να καθορίσουν ποιες ήταν οι προθέσεις τους όσον αφορά την κατάταξη των αποβλήτων, ορισμένα από τα κράτη αυτά ανέφεραν ότι σχεδίαζαν να εφαρμόσουν, δυνάμει του εθνικού τους δικαίου, διαφορετικές διαδικασίες ελέγχου από εκείνες που προβλέπει το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 1013/2006[15].

44. Υπενθυμίζω ότι, δυνάμει της διατάξεως αυτής, τα εν λόγω κράτη έχουν, κατ' αρχήν, τρεις δυνατότητες επιλογής όσον αφορά τη μεταφορά των αποβλήτων, ήτοι απαρέγκλιτη απαγόρευση μεταφοράς, διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης ή κανένα έλεγχο.

45. Όσον αφορά τον Λίβανο, από τις παρατηρήσεις που κατέθεσε η Επιτροπή προκύπτει ότι το λιβανέζικο Υπουργείο Περιβάλλοντος απέστειλε, με επιστολή της 23ης Ιουνίου 2007, το συμπληρωμένο ερωτηματολόγιο σημειώνοντας, για τα απόβλητα της ομάδας B1120, τη στήλη 1 του εν λόγω ερωτηματολογίου που αντιστοιχεί στη στήλη α) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007, ήτοι σε απαγόρευση εξαγωγής[16].

15 Βλ. έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1418/2007.

16 Βλ. σημεία 4 και 5 των παρατηρήσεων της Επιτροπής. Βλ., επίσης, επιστολή του λιβανέζικου Υπουργείου Περιβάλλοντος στην ιστοσελίδα του διαδικτύου http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2007/july/tradoc_135243.pdf.

46. Επιπλέον, το λιβανέζικο Υπουργείο Περιβάλλοντος διευκρίνισε, με την επιστολή αυτή, ότι ο κατάλογος που καταρτίστηκε από τις αρμόδιες λιβανέζικες αρχές έχει επεξηγηματικό μόνο χαρακτήρα, διότι η ταξινόμηση των αποβλήτων στον Λίβανο μπορεί να διαφέρει από εκείνη στην οποία προέβη η Επιτροπή [17].

47. Η εν λόγω επιστολή προκάλεσε την απόφαση της Επιτροπής να προσθέσει τα απόβλητα της ομάδας B1120 επίσης στη στήλη δ) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007 όσον αφορά τον Λίβανο [18].

48. Εντούτοις, σημαίνει η προσθήκη αυτή ότι τα εν λόγω απόβλητα μπορούν να εξαχθούν από την Ένωση προς τον Λίβανο;

49. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, από τη στιγμή που τα εν λόγω απόβλητα περιλαμβάνονται στη στήλη α) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007, η εξαγωγή τους προς τον Λίβανο πρέπει να απαγορεύεται, η δε μνεία στη στήλη δ) του ιδίου παραρτήματος δεν επηρεάζει το συμπέρασμα αυτό.

50. Συμμερίζομαι την άποψη αυτή, αυτό δε για τους ακόλουθους λόγους.

51. Είδαμε ότι ο κανονισμός 1013/2006 έχει πρωτίστως ως σκοπό την προστασία του περιβάλλοντος. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει, με την απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2009, C-411/06, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου [19], ότι ο κανονισμός αυτός επιδιώκει κυρίως, τόσο με τον σκοπό του όσο και με το περιεχόμενό του, την προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος από τις ενδεχομένως βλαβερές συνέπειες των διασυνοριακών μεταφορών αποβλήτων [20]. Προς τον σκοπό αυτό, και σύμφωνα προς τις υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη μέλη από τη Σύμβαση της Βασιλείας, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε σύστημα ελέγχου και επιτηρήσεως των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Ένωσης καθώς και των μεταφορών από και προς τις τρίτες χώρες.

52. Έτσι, υπενθυμίζω ότι, για τις μεταφορές αποβλήτων στο εσωτερικό της Ένωσης, είτε διαμετακομίζονται είτε όχι μέσω τρίτων χωρών, και για τις μεταφορές της Ένωσης προς τα κράτη της ΕΖΕΣ, ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού 1013/2006 αποτελεί την εφαρμοστέα κοινή βάση [21]. Και στις δύο περιπτώσεις, το πρόσωπο που μεταφέρει τα απόβλητα οφείλει, προηγουμένως, να ανακοινώσει τη μεταφορά αυτή και να λάβει τη συγκατάθεση των αρμοδίων αρχών προορισμού [22].

53. Όσον αφορά τις μεταφορές αποβλήτων προς τα κράτη στα οποία η απόφαση του ΟΟΣΑ δεν εφαρμόζεται, υφίσταται ξεχωριστό καθεστώς. Συγκεκριμένα, ο νομοθέτης της Ένωσης έχει προβλέψει διαδικασία διαβουλεύσεως των κρατών αυτών για να προσδιορίζουν ποιες είναι οι προθέσεις τους ως προς τη μεταφορά των αποβλήτων που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙΙ του κανονισμού 1013/2006 [23], μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται οι καταλύτες.

17 Βλ. σημείο 6 των παρατηρήσεων της Επιτροπής. Βλ., επίσης, την επιστολή που παρατίθεται στην υποσημείωση 16, η οποία αναφέρει: «[…] due to the fact that […] Questionnaire [relating to Regulation (EC) N. 1013/2006] adopted a codification for waste that differs from adopted Lebanese National codification, the information contained in this questionnaire is provided for reference only. [The Ministry of Environment] does not assume any responsibility whatsoever in connection with or resulting from any error or omission in connection with or resulting from the gathering of data, findings and interpretation or use thereof by the European Commission or any third party.»

18 Βλ. σημείο 14 των παρατηρήσεων της Επιτροπής.

19 Συλλογή 2009, σ. I-7585.

20 Σκέψη 62.

21 Βλ. άρθρα 3 και 35, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

22 Βλ. άρθρο 9, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

23 Βλ. άρθρο 37 του κανονισμού αυτού και σημείο 4.2.6, παράγραφος 5, της αιτιολογικής εκθέσεως της προτάσεως κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 2003, σχετικά με τις μεταφορές αποβλήτων [COM(2003) 379 τελικό].

54. Τα εν λόγω κράτη μπορούν, μεταξύ άλλων, να αποφασίζουν την απαρέγκλιτη απαγόρευση εξαγωγής ορισμένων αποβλήτων. Η εν λόγω αναγνωρισμένη σ' αυτά ευχέρεια αντανακλά, κατά τη γνώμη μου, το κυριαρχικό τους δικαίωμα να απαγορεύουν την είσοδο ή τη διάθεση, επί του εδάφους τους, επικίνδυνων και άλλων αποβλήτων αλλοδαπής προελεύσεως [24].

55. Το λιβανέζικο Υπουργείο Περιβάλλοντος έχει σαφώς εκφράσει το δικαίωμα αυτό αναφέροντας στο αποσταλέν στην Επιτροπή ερωτηματολόγιο ότι η εξαγωγή, στο λιβανέζικο έδαφος, των αποβλήτων που υπάγονται στην ομάδα Β1120 απαγορεύεται [25].

56. Κατά τη γνώμη μου, από τη στιγμή που η Δημοκρατία του Λιβάνου γνωστοποίησε τη βούλησή της να απαγορεύει τις εισαγωγές, στο έδαφός της, των εν λόγω αποβλήτων, η Ένωση υποχρεούται να σεβαστεί τη βούληση αυτή και δεν μπορεί να προβλέψει άλλες διαδικασίες.

57. Συναφώς, τα άρθρα 37, παράγραφος 3, του κανονισμού 1013/2006 και 1α του κανονισμού 1418/2007 αναφέρουν ότι, οσάκις ένα κράτος, απαντώντας σε γραπτή ερώτηση που απέστειλε η Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 1013/2006, αναφέρει ότι δεν επιλέγει να απαγορεύσει ορισμένες μεταφορές αποβλήτων ούτε να εφαρμόσει τη διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης που προβλέπει το άρθρο 35 του κανονισμού αυτού, το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού εφαρμόζεται κατ' αναλογία στις εν λόγω μεταφορές. Ομοίως, δυνάμει του άρθρου 37, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1013/2006, αν ένα κράτος δεν έχει γνωστοποιήσει την πρόθεσή του ως προς τις διαδικασίες που πρόκειται να ακολουθήσει για τις μεταφορές αποβλήτων με προορισμό το έδαφός του, η διαδικασία προηγούμενης γραπτής κοινοποίησης και συγκατάθεσης που προβλέπει το άρθρο 35 του κανονισμού αυτού έχει εφαρμογή [26].

58. Αυτό καταδεικνύει σαφώς ότι η Ένωση έχει τη δυνατότητα να εφαρμόσει τη διαδικασία του άρθρου 18 του κανονισμού 1013/2006 ή εκείνη του άρθρου 35 αυτού μόνον αν το κράτος προορισμού επέλεξε να μην υφίσταται έλεγχος των μεταφορών αποβλήτων ή δεν γνωστοποίησε τις προθέσεις του.

59. Αυτό δεν συμβαίνει στην υπό κρίση υπόθεση, εφόσον η Δημοκρατία του Λιβάνου σαφώς κατέστησε γνωστή τη βούλησή της να απαγορεύει την εισαγωγή, στο έδαφός της, των αποβλήτων που υπάγονται στην ομάδα Β1120.

60. Η προσθήκη της στήλης δ) στο παράρτημα του κανονισμού 1418/2007 δεν μπορεί να έχει αντίθετο προς τη βούληση αυτή αποτέλεσμα.

61. Όπως είδαμε, στην έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού εξηγείται ότι η προσθήκη αυτή αποτελεί συνέπεια της απαντήσεως που δόθηκε από ορισμένα κράτη, ότι δηλαδή αυτά σχεδίαζαν να εφαρμόσουν, βάσει της εθνικής τους νομοθεσίας, διαφορετικές διαδικασίες ελέγχου από εκείνες που προβλέπει ο νομοθέτης της Ένωσης.

62. Εξάλλου, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή εξηγεί ότι η στήλη δ) του παραρτήματος αυτού προστέθηκε διότι η Ένωση δεν μπορεί να υποχρεώσει τρίτη χώρα, όπως η Δημοκρατία του Λιβάνου, να πραγματοποιεί ελέγχους κατά την εισαγωγή ή ακόμη να αποφασίζει λεπτομέρειες εφαρμογής των εν λόγω ελέγχων οσάκις αυτοί υφίστανται [27]. Ομοίως, η Επιτροπή αναφέρει ότι, επειδή το λιβανέζικο Υπουργείο Περιβάλλοντος διευκρίνισε με την απάντησή του ότι η ταξινόμηση των αποβλήτων την οποία αυτό δέχεται μπορεί να διαφέρει από εκείνη που

24 Βλ. έκτη αιτιολογική σκέψη της Συμβάσεως της Βασιλείας και ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1013/2006.

25 Βλ. επιστολή παρατεθείσα στην υποσημείωση 16.

26 Βλ., επίσης, πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1418/2007.

27 Βλ. σημείο 16.

δέχεται ο νομοθέτης της Ένωσης, αυτή επιθυμεί να επισύρει την προσοχή των εγκατεστημένων στην Ένωση επιχειρήσεων στο γεγονός ότι είναι δυνατόν οι αρμόδιες λιβανέζικες αρχές να απαγορεύουν την εισαγωγή ορισμένων αποβλήτων, ακόμη και αν η ταξινόμηση την οποία δέχεται ο νομοθέτης της Ένωσης επιτρέπει την εισαγωγή αυτή [28].

63. Επομένως, αν τρίτη χώρα, όπως η Δημοκρατία του Λιβάνου, ανέφερε σαφώς ότι απαγορεύει την εισαγωγή στο έδαφός της αποβλήτων που υπάγονται στην ομάδα Β1120, η ταυτόχρονη κατάταξη των αποβλήτων αυτών στη στήλη δ) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007 δεν έχει άλλο σκοπό από το να γνωστοποιήσει στους ενδιαφερομένους το γεγονός ότι η εν λόγω χώρα διατηρεί το κυριαρχικό της δικαίωμα να θεσπίζει διαφορετικές διαδικασίες ελέγχου και επιτηρήσεως των μεταφορών αποβλήτων από εκείνες που προβλέπει ο νομοθέτης της Ένωσης καθώς και να απαγορεύει την εισαγωγή ορισμένων αποβλήτων βάσει διαφορετικής ταξινομήσεως από εκείνη που δέχεται το δίκαιο της Ένωσης.

64. Επιπλέον, σημειώνω ότι, όσον αφορά τον Λίβανο, όλα τα απόβλητα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα του κανονισμού 1418/2007 αποτελούν αντικείμενο κατατάξεως και στη στήλη δ) εκτός της κατατάξεώς τους σε μια από τις στήλες α) και β). Αυτό καταδεικνύει σαφώς, κατά τη γνώμη μου, ότι η υπαγωγή στη στήλη δ) δεν έχει ως αποτέλεσμα να υπόκεινται τα επίδικα απόβλητα σε άλλη διαδικασία από εκείνην που επέλεξε ελεύθερα η Δημοκρατία του Λιβάνου. Σε αντίθετη περίπτωση, αυτό όχι μόνο θα κατέληγε η διαδικασία διαβουλεύσεως του άρθρου 37 του κανονισμού 1013/2006 να στερείται παντελώς της πρακτικής της αποτελεσματικότητας, αλλά επίσης και κυρίως να αγνοείται το κυριαρχικό δικαίωμα των τρίτων χωρών να αποφασίζουν περί των εφαρμοστέων διαδικασιών για τις μεταφορές αποβλήτων με προορισμό το έδαφός τους.

65. Πάντως, σε περίπτωση που, λόγω της διπλής κατατάξεως στις στήλες α) και δ) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007 των αποβλήτων που υπάγονται στην ομάδα Β1120, υφίσταται αμφιβολία ως προς την ακολουθητέα διαδικασία όσον αφορά τη μεταφορά, προς τον Λίβανο, των εν λόγω αποβλήτων, θεωρώ ότι ο σκοπός του κανονισμού 1013/2006 επιβάλλει την επιλογή της καταλληλότερης λύσεως για την προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος.

66. Συναφώς, υπενθυμίζω ότι ο κανονισμός αυτός επιδιώκει κυρίως, τόσο με τον σκοπό του όσο και με το περιεχόμενό του, την προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος από τα ενδεχομένως βλαβερά αποτελέσματα των διασυνοριακών μεταφορών αποβλήτων [29]. Αυτό ισχύει τόσο για την Ένωση όσο και για τις τρίτες χώρες προς τις οποίες τα απόβλητα αυτά εξάγονται από αυτήν [30].

67. Για τον λόγο αυτό, τα κράτη που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Συμβάσεως της Βασιλείας, έχοντας επίγνωση, μεταξύ άλλων, των ζημιών που οι διασυνοριακές μετακινήσεις επικίνδυνων και άλλων αποβλήτων μπορούν να προκαλέσουν στην ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον, θεωρούν ότι τα απόβλητα αυτά θα πρέπει, στον βαθμό που αυτό συμβιβάζεται με μια ορθολογική και αποτελεσματική από οικολογικής απόψεως διαχείριση, να διατίθενται εντός του κράτους εντός του οποίου έχουν παραχθεί [31]. Ομοίως, ο αυξημένος έλεγχος των εν λόγω διασυνοριακών μετακινήσεων θα έχει ως συνέπεια τη μείωση του όγκου τους [32].

68. Ο περιορισμός των μεταφορών αποβλήτων φαίνεται, επομένως, να αποτελεί στόχο που πρέπει να επιτευχθεί για την καλύτερη προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος. Ο ίδιος ο νομοθέτης της Ένωσης διατύπωσε τη βούληση αυτή στην όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1013/2006.

28 Όπ.π.

29 Προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (σκέψη 62).

30 Βλ. απόφαση της 21ης Ιουνίου 2007, C-259/05, Omni Metal Service (Συλλογή 2007, σ. I-4945, σκέψη 30).

31 Βλ. πρώτη και όγδοη αιτιολογική σκέψη της Συμβάσεως της Βασιλείας.

32 Βλ. δέκατη αιτιολογική σκέψη της Συμβάσεως αυτής.

69. Επομένως, θεωρώ ότι, αν υφίσταται αβεβαιότητα όσον αφορά τη μεταχείριση αποβλήτων λόγω της διπλής κατατάξέως τους στις στήλες α) και δ) του παραρτήματος του κανονισμού 1418/2007, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, πρέπει να επιλέγεται η αυστηρότερη λύση, η οποία καθιστά δυνατό να περιορίζονται οι μεταφορές αποβλήτων, ήτοι η απαγόρευση εξαγωγής. Με τη λύση αυτή μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα ο στόχος της προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος, τον οποίο επιδιώκει ο κανονισμός 1013/2006.

70. Συνεπώς, κατόπιν όλων αυτών των στοιχείων, θεωρώ ότι το άρθρο 37 του κανονισμού 1013/2006, σε συνδυασμό με το παράρτημα του κανονισμού 1418/2007, έχει την έννοια ότι τα απόβλητα που κατατάσσονται στην κατηγορία B1120 αποτελούν αντικείμενο απαγορεύσεως εξαγωγής στον Λίβανο.

71. Τέλος, και για να ξεκαθαρίσουμε όλα τα ερωτήματα που συζητήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το ερώτημα αν οι προηγουμένως εξετασθείσες διατάξεις είναι ή όχι επαρκώς σαφείς ώστε να μπορούν να αποτελούν στοιχεία της ειδικής υπόστασης αξιόποινης πράξεως κατά το εθνικό δίκαιο σύμφωνα με την αρχή «κανένα έγκλημα χωρίς νόμο», εν προκειμένω, απόκειται μόνο στο αιτούν δικαστήριο να το εκτιμήσει.

72. Θεωρώ επομένως ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο για να απαντήσει στο ερώτημα αυτό.

IV – Πρόταση

73. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο Amtsgericht Bruchsal ως εξής:

«Το άρθρο 37 του κανονισμού (ΕΚ) 1013/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2006, για τις μεταφορές αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 308/2009 της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 2009, σε συνδυασμό με το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 1418/2007 της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 2007, σχετικά με την εξαγωγή για αξιοποίηση ορισμένων αποβλήτων, που περιέχονται στο παράρτημα ΙΙΙ ή ΙΙΙΑ του κανονισμού (ΕΚ) 1013/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, προς ορισμένες χώρες στις οποίες δεν εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ για τον έλεγχο των διασυνοριακών διακινήσεων αποβλήτων, έχει την έννοια ότι τα καταταχθέντα στην κατηγορία B1120 απόβλητα αποτελούν αντικείμενο απαγορεύσεως εξαγωγής προς τον Λίβανο.»

i — Το όνομα στο εισαγωγικό μέρος και στις σκέψεις 32, 33, 34, 35 και 41 αντικαταστάθηκε με αρχικά κατόπιν αιτήματος ανωνυμοποίησης.